

Arrest

nr. 281 933 van 15 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (twee bijlages 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2019 dienen de verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 juni 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 263 913 van 19 november 2021 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens dat de verzoekers niet als vluchteling erkend worden en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 10 juni 2022 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2022 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 281 187 van 30 november 2022 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 28 juli 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (twee bijlages 13quinquies).

Dit zijn de bestreden beslissingen. Deze beslissingen steunen op gelijklopende motieven, met name:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 18/06/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. In haar verzoekschrift aangaande de onontvankelijke humanitaire regularisatie argumenteerde de verzoekende partijen reeds dat hun recht op een privéleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, niet correct onderzocht werd.

Zij stelden immers vast dat de verwerende partij het in België opgebouwde privéleven niet correct heeft geapprecieerd.

Zij verwijzen in dit verband naar de rechtspraak van de Raad (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van “die documenten” geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat ook bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst. In casu getuigen werden zowel de schoolattesten van de kinderen (zie ook II.1.4.), als de aanbevelingsbrieven van Belgische kennissen en vrienden die het opgebouwde privéleven van de verzoekende partijen bevestigden niet correct onderzocht.

Ook hun vermeend illegaal verblijf in België werd niet correct onderzocht, aangezien de verwerende partij zich vergiste aangaande de geldigheidsduur van het immatriculatieattest – dit was immers nog geldig toen de weigeringsbeslissing ex art. 9bis VW werd genomen en werd slechts beëindigd door de thans bestreden beslissing.

Al deze zaken houden nauw verband met het in het Rijk opgebouwde privéleven.

II.1.3. Nochtans stelt de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd. Een aantal bewijsstukken aangaande dit privéleven (schoolbewijzen, getuigenverklaringen) werden in het onderzoek van de aanvraag tot humanitaire regularisatie gewoonweg aan de kant geschoven als zijnde zaken om in de gegrondheidsfase eens te bekijken.

Nochtans vereist artikel 8 EVRM wel degelijk dat er een belangenafweging gebeurt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid, waarvan het recht op een privéleven een onderdeel van uitmaakt.

Verzoekende partijen zijn dan ook mening dat verwerende partij artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden.

II.1.4. Ook artikel 74/13 VW werd geschonden. Dit artikel luidt als volgt:

Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]1

In de beslissing ex art. 9bis VW bleek duidelijk dat de verwerende partij de scholing van de kinderen in België verkeerd had ingeschat. Zo meende zij dat de kinderen slechts één jaar in België naar school waren geweest, terwijl er attesten voorlagen die aantoonde dat ze reeds sedert 2019 in België school volgen.

Er kan moeilijk volgehouden worden dat de scholing van de kinderen geen element zou zijn dat correct moet worden geapprecieerd alvorens er een correcte afweging aangaande het hoger belang van de kinderen kan worden gemaakt.

Aldus werd ook artikel 74/13 VW in casu manifest geschonden."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste en enig middel beroepen verzoekende partijen zich op een schending van artikel 8 van het EVRM; artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen achten voormelde rechtsregels geschonden doordat de gemachtigde het opgebouwde privéleven in België niet heeft geapprecieerd. Verzoekende partijen verwijzen naar het verzoekschrift aangaande de onontvankelijke humanitaire regularisatie waarin werd opgeworpen dat artikel 8 van het EVRM niet correct werd onderzocht. Vervolgens voeren verzoekende partijen aan dat in het onderzoek naar de aanvraag tot humanitaire regularisatie aanvraag een aantal bewijsstukken niet grondig werden onderzocht.

Verwerende partij merkt op dat de aangevoerde kritiek in het verzoekschrift voornamelijk gericht is op de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de aanvraag tot humanitaire regularisatie. Gezien deze kritiek niet gericht is tegen de in casu bestreden beslissingen – meer bepaalde de bijlagen 13quinquies - is ze niet dienstig. De kritiek van verzoekende partijen kan dan ook niet worden aangenomen.

Geheel overvloede merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van art. 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel luidt als volgt :

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Terwijl art. 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend..

(...).”

In casu dient te worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24.06.2021 weigerde om aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 19.11.2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet.

In overeenstemming met de voormelde wetsartikelen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht geoordeeld dat aan verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming diende te worden afgeleverd.

De in casu bestreden beslissingen van de gemachtigde van Staatssecretaris zijn niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partijen niet werden erkend als vluchteling door het CGVS, en dat zij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevinden, zodat hun een bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij werpen een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in.

Uit het administratief dossier, en met name uit de nota dd. 28.07.2022, blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich van die taak gekweten heeft: er werd wel degelijk gemotiveerd omtrent deze elementen. In de nota van de verzoeker, de heer O. F., M. A. (...), wordt het volgende gemotiveerd:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

Hoger belang van het kind : betrokkene heeft drie minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

- Gelet op het feit dat de twee oudste kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven : betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen en partner. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.30/09/2019) dat beide ouders en een zus in België verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Ten slotte verklaarde (gehoor DVZ dd.30/09/2029) de partner van betrokkene verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd. Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op

27/07/2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikelen 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

In de nota van verzoekster, mevrouw N. B., K. X. (...), wordt het volgende gemotiveerd:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

Hoger belang van het kind : betrokkene heeft drie minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

Gelet op het feit dat de twee oudste kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven : betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen en partner. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. De partner van betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.30/09/2019) dat beide ouders en een zus in België verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Ten slotte verklaarde (gehoor DVZ dd.30/09/2029) betrokkene zelf verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd. Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 27/07/2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikelen 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit deze nota's blijkt aldus dat de gemachtigde van de Staatssecretaris is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeit.

Zie in die zin:

“Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

“Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit.” (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015)

“Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesesnota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...]” (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. De verzoekers zetten in een eerste middelonderdeel de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM uiteen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven, is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en, zonodig, het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De verzoekers betogen dat zij bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een aantal bewijsstukken inzake hun privéleven (schoolbewijzen, getuigenverklaringen) hebben voorgelegd, die echter bij het onderzoek van de aanvraag gewoonweg aan de kant werden geschoven als zijnde elementen die enkel in de gegrondheidsfase worden beoordeeld. De verzoekers benadrukken dat deze benadering niet deugdelijk is, omdat artikel 8 van het EVRM vereist dat er een belangenafweging gebeurt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid. Volgens de verzoekers werd ook hun vermeende illegaal verblijf niet correct onderzocht, nu de verweerder zich vergiste omtrent de geldigheidsduur van het immatriculatieattest. Ook dit element houdt volgens de verzoekers nauw verband met het privéleven dat zij in het Rijk opbouwden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder de volgende beoordeling heeft gemaakt bij het treffen van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten:

"(...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen

afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

Hoger belang van het kind : betrokkene heeft drie minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

- Gelet op het feit dat de twee oudste kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleden: betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen en partner. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 30/09/2019) dat beide ouders en een zus in België verblijven. Die behoren echter allen niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Ten slotte verklaarde (gehoor DVZ dd. 30/09/2029 (sic) de partner van betrokkene verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

- Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 27/07/2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten." (eigen onderlijning).

Dit document betreft de verzoeker. In het administratief dossier bevindt zich tevens eenzelfde document met een beoordeling van de situatie van de verzoekster. Dit document lijkt gelijklopend te zijn opgesteld, maar bevindt zich slechts partieel in het administratief dossier, nu de tweede bladzijde ontbreekt. Uit de citering die de verweerder opneemt in de nota met opmerkingen, blijkt wel dat de beoordeling gelijklopend is aan deze die werd gedaan ten aanzien van de verzoeker.

Zowel in het hierboven geciteerde document als in de thans bestreden beslissingen wordt verwezen naar artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep

*binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.
(...)"*

In de bestreden beslissingen wordt als volgt gemotiveerd:

"Op 25/06/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980."

Hoewel de Raad reeds op 19 november 2021 het beroep, ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021, heeft verworpen, dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van de beide verzoekers pas op 28 juli 2022 werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (twee bijlages 13^{quinq}ues). Hieruit blijkt dat de gemachtigde pas is overgegaan tot de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (twee bijlages 13^{quinq}ues) nadat een beslissing werd genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd immers op 27 juli 2022 onontvankelijk verklaard, dit is één dag voor de thans bestreden beslissingen én bij de beoordeling inzake de integratie van de verzoekers, wijst de verweerder er ook op dat *"deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 27/07/2022 negatief afgesloten werd"*.

Er blijkt dan ook duidelijk dat de beslissing van 27 juli 2022 waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, de basis vormt voor de beoordeling die de gemachtigde bij de afgifte van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten doorvoerde in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De beslissing van 27 juli 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, bevindt zich echter niet meer in het rechtsverkeer aangezien zij bij 's Raads arrest met nummer 281 187 van 30 november 2022 werd vernietigd. Bijgevolg werd in de bovenvermelde documenten ook ten onrechte gesteld dat er inzake de eventuele elementen van integratie die in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden aangebracht, een negatieve beslissing werd genomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, dient derhalve te worden aangenomen.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verweerder merkt op dat het betoog van de verzoekers voornamelijk is gericht tegen de beslissing van 27 juli 2022 waarbij de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en niet tegen de thans bestreden beslissingen. De verweerder wordt hierin niet bijgetreden. Het betoog van de verzoekers kadert immers in de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM door de afgifte van de thans bestreden bevelen. De verzoekers leggen hierbij de nadruk op de verplichting van het bestuur om een belangenafweging door te voeren inzake hun privéleven en stellen dat de verweerder hieraan tekort kwam gelet op de onzorgvuldige beoordeling ervan bij de behandeling van hun verblijfsaanvraag. Dit betoog kan wel degelijk dienstig worden betrokken op de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die daags na de niet-ontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden genomen. Dit geldt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de verweerder in zijn besluitvorming inzake de thans bestreden bevelen heeft gesteld dat de elementen van integratie die de verzoekers hadden overgemaakt het voorwerp uitmaken van een negatieve beslissing. Deze negatieve beslissing maakt derhalve deel uit van de door de verweerder uitgevoerde belangenafweging die hij bij het treffen van de bestreden bevelen heeft uitgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verweerder geeft voorts, met verwijzing naar een verouderde versie van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, aan dat een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen die bevestigd werd door de Raad derwijze dat de *in*

casu bestreden beslissingen niet meer zijn dan “de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante” van de beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad merkt dienaangaande op dat artikel 52/3, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de bestreden beslissingen en thans luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.”

Zoals blijkt uit artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, diende na het afsluiten van de asielprocedure van de verzoekers, in principe inderdaad een bevel om het grondgebied te worden afgegeven. Echter, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder heeft gewacht met de afgifte van de thans bestreden bevelen tot wanneer was beslist inzake de door de verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hoewel de Raad reeds bij arrest met nummer 263 913 van 19 november 2021 had beslist dat de verzoekers niet als vluchteling worden erkend en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, ging de verweerder pas op 28 juli 2022 over tot het treffen van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, dit is daags nadat de voormelde verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd echter door de Raad vernietigd.

In zoverre de verweerder doelt op een gebonden bevoegdheid, dient bovendien te worden opgemerkt dat artikel 52/3, § 1 uitdrukkelijk verwijst naar artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. In de aanhef van deze wetsbepaling wordt het volgende gesteld: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich dus van het bestuur reeds een appreciatie die een geheel gebonden bevoegdheid uitsluit. Verder is voor het nemen van elke verwijderingsmaatregel, met inbegrip van een bevel gestoeld op artikel 52/3, § 1 *iuncto* artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist, hetgeen de verweerder ook niet betwist en de gemachtigde ook in het administratief dossier heeft gedaan, zodat opnieuw niet van een totale afwezigheid van aan appreciatiebevoegdheid of van een geheel gebonden bevoegdheid sprake kan zijn (RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444; RvS 26 juni 2015, nr. 231.762). De bestreden beslissingen kunnen dus niet zonder meer beschouwd worden als de noodzakelijke resultante van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de bevestiging door de Raad van deze beslissing.

Voor het overige wordt in de nota met opmerkingen niet concreet ingegaan op het betoog van de verzoekers.

3.3.2. Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De overige kritiek dient niet te worden onderzocht.

4. Korte debatten

Er is reden om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (twee bijlagen 13quinquies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE